

๕๑

เสี ย ง ส ำ ถู ก ำ ร
ข อ ง เ ท ว ด ำ

มนต์ทั้งหลาย มีการไม่ท่องบ่นเป็นมลทิน
เรือนมีความไม่หมั่นเป็นมลทิน
ความเกียจคร้านเป็นมลทินของผิวพรรณ
ความประมาทเป็นมลทินของผู้รักษา

เสียงสาธุการของเทวดา

๕๑๕

ชีวิตในโลกนี้แสนสั้น แต่ชีวิตหลังความตายนั้นยาวนานมาก เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้เพียงไม่ถึง ๑๐๐ ปี ก็ต้องจากโลกไป แต่การเสวยสุขในสุคติโลกสวรรค์ หรือเสวยวิบากกรรมในอบายภูมิ เป็นช่วงเวลาที่แสนจะยาวนาน นานเป็นกัปๆ ชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัว สำหรับผู้ที่ยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ และไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แต่เป็นเรื่องปกติธรรมดาของผู้มีบุญที่ได้สั่งสมไว้ดีแล้ว เพราะการตายเป็นเพียงการเปลี่ยนภพภูมิหรือเปลี่ยนที่อยู่ใหม่เท่านั้นเอง อย่างไรก็ตามการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายใน จะเป็นหลักประกันชีวิตได้อย่างมั่นใจและปลอดภัย เพราะพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่งอันอุดม และปลอดภัยที่สุดที่จะนำชีวิตไปสู่สุคติภูมิอย่างแน่นอน

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อสนุฌายมลา มนฺตา	อนฺนุจानมลา ขฺรา
มลํ วณฺณสฺส โกสขชํ	ปมาโท รกฺขโต มลํ

มนต์ทั้งหลาย มีการไม่ท่องบ่นเป็นมลทิน เรือนมีความไม่หมั่นเป็นมลทิน ความเกียจคร้านเป็นมลทินของผิวพรรณ ความประมาทเป็นมลทินของผู้รักษา”

มนต์หรือวิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมาในโลกนี้ หากไม่นำมา

เสียงสาธุการของเทวดา

๕๒๐

ทบทวนหรือใช้บ่อยๆ ไม่นานก็ลืม ท่านจึงบอกว่าการไม่ท่องบ่น เป็นมลทิน เหมือนของกินหากไม่กินมันก็เน่า ของเก่าหากไม่นำมาเล่าบ่อยๆ เดียวก็ลืม บ้านเรือนของเราก็คงเช่นกัน ต้องหมั่นดูแลรักษาขัดกวาด เช็ด ถูให้แลดูสะอาดตา มิเช่นนั้นฝุ่นละอองก็จะจับ

สรีรยนต์ของเราก็คงเช่นกัน ต้องหมั่นอาบน้ำชำระล้างร่างกาย ไม่ให้มีกลิ่นที่ไม่พึงปรารถนา ตั้งแต่กลิ่นตัว กลิ่นปาก กลิ่นเสื้อผ้า ความไม่สะอาดเป็นมลทินของผิวพรรณ ต้องให้สะอาด เราจึงจำเป็นต้องชำระล้างร่างกายให้หอมไปด้วยกลิ่นศีล กลิ่นธรรมเท่านั้น สิ่งที่เป็นมลทินยิ่งกว่านั้น คือความประมาท ความประมาทเป็นมลทินของใจ และเป็นภัยในวิญญูะ สามารถจุดให้เราพลัดไปบังเกิดในอบายภูมิได้

มลทิน คือความประมาทนี้ เป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่ง อย่าให้มาเกาะกินใจของเราได้ เพราะความไม่ประมาทเป็นทางรอดในสังสารวัฏ ช่วยปิดประตูนรก ยกใจขึ้นสู่สวรรค์นิพพานได้ มีเรื่องเล่าว่า

*ในวัดโกฏิบรรพต มีภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งท่องมนต์บท

เสียงสาธุการของเทวดา

๕๒๑

มหาสมยสูตรภายในถ้ำ เทพธิดาองค์หนึ่งอยู่ที่ต้นกาะทิงใกล้ประตูถ้ำ ได้ยินเสียงท่องมนต์กึกดังใจฟัง ในเวลาจบพระสูตร จึงให้สัตทสาธุการดังก้องทีเดียว ภิกษุหนุ่มถามไปทางต้นเสียงซึ่งอยู่นอกถ้ำว่า ท่านเป็นใคร เมื่อรู้ว่าเป็นเทพธิดา จึงได้ถามว่า “ทำไมวันนี้จึงได้มาเปล่งสาธุการ แล้วทำไมวันอื่นๆ ไม่เห็นมา”

เทพธิดาให้เหตุผลว่า นางได้ฟังพระสูตรนี้ในวันที่พระทศพลประทับนั่งแสดงที่ป่าใหญ่ วันนี้ได้ฟังอีกรอบ จึงรู้สึกปีติยินดี เพราะธรรมะที่ท่านท่องในวันนี้ตรงกับธรรมะที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดง ไม่ทำให้อักษรแม้ตัวเดียวคลาดเคลื่อนหรือผิดเพี้ยนเลย ภิกษุหนุ่มรู้ว่า ตนเองกำลังสนทนากับเทพนารีก็รู้สึกตื่นเต้น และก็อยากรู้เรื่องราวการแสดงมหาสมยสูตรของพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า มีความเป็นมาอย่างไรบ้าง จึงได้ถามเทพธิดาว่า “ได้ยินว่าในวันที่พระพุทธร่องค์ทรงแสดงธรรมบทนี้อยู่ มีเหล่าทวยเทพมากมายนับไม่ถ้วนมาฟังธรรมกันเป็นความจริงหรือ แล้วในสมัยนั้นท่านเทพธิดายืนฟังอยู่ตรงไหน” เทพนารีได้เล่าว่า

คืนหนึ่ง เทวดาจากสวรรค์ทั่วทุกชั้นฟ้า ได้พร้อมใจกันมานมัสการพระทศพลในป่าใหญ่เพื่อฟังธรรม พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงพระพุทธรณรมิตขึ้น เพื่อโต้ตอบปัญหา กับพระพุทธร่องค์

เสียงสาธุการของเทวดา

๕๒๒

ครั้นหมู่เทพได้เห็นพุทธเนรมิตนั้นต่างนึกว่าเป็นดวงจันทร์ ดวงที่สองปรากฏขึ้น แต่เมื่อพระพุทธรูปเนรมิตเคลื่อนเข้ามาใกล้ ความสว่างไสวกลับเพิ่มขึ้นเหมือนดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน เปล่งประกายสว่างไสว เมื่อเข้ามาใกล้ขึ้นอีก เหล่าทวยเทพ ต่างนึกว่าเป็นวิมานของเทวดาผู้มีอำนาจมาก ครั้นเข้ามาใกล้ ยิ่งขึ้นอีกก็นึกว่าเป็นมหาพรหม แต่เมื่อดูชัดๆ จึงรู้ว่านี่เป็น พระพุทธรูปเจ้าอีกพระองค์หนึ่ง พวกเทวดาคิดกันว่า ลำพัง พระพุทธรูปเจ้าเพียงพระองค์เดียวที่ประชุมเทวดาก็ใหญ่ขนาดนี้แล้ว หากสองพระองค์จะใหญ่ขนาดไหน แต่บางพวกคิดว่า ในโลก ธาตุเดียว ไม่มีพระพุทธรูปเจ้าสองพระองค์ พระผู้มีพระภาคเจ้าจะต้องทรงเนรมิตพระพุทธรูปเจ้าขึ้นมาอีกพระองค์หนึ่งเป็นแน่

ขณะที่หมู่เทพกำลังวิจารณ์กันอยู่นั้น พระพุทธรูปเนรมิตก็ เสด็จมาถึงแล้วประทับนั่งบนพระที่นั่งที่เนรมิตไว้มหาบุรุษลักษณะ ๓๒ ประการ ทั้งของพระผู้มีพระภาคเจ้า และของพระพุทธรูปเนรมิตก็มีครบถ้วนบริบูรณ์เหมือนกัน พระฉัพพรรณรังสีเปล่งออกจากพระสรีระของพระพุทธรูปเจ้ากระทบกับฉัพพรรณรังสีของพระพุทธรูปเนรมิต ทำให้รัศมีพุ่งจากพระสรีระของพระพุทธรูปเจ้า ทั้งสองพระองค์ไปจรดชั้นนอกนิภฏพรหม แล้วตั้งอยู่ที่ขอบจักรวาล สว่างไสวเรืองรองอยู่ตลอดเวลา

เสียงสาธุการของเทวดา

๕๒๓

เทวดาในหมื่นจักรวาลที่มาสุมหาสมาคม ก็รวมเป็นกลุ่ม ในจักรวาลเดียวกันเข้าไปอยู่ในระหว่างวงรัศมีของพระพุทธรเจ้า ทั้งสองพระองค์ ไม่สนใจไปในที่อื่น มีพระพุทธรเจ้า และพระพุทธร- เนรมิตเป็นอารมณ์เดียวกัน เมื่อพระพุทธรเนรมิตกำลังประทับ นิ่งอยู่นั้นก็ได้ตรัสชมเชยการละกิเลสที่โพรบัลลังก์ของพระทศพล และตรัสถามปัญหาหลายข้อ เพื่ออนุเคราะห์สรรพสัตว์ เช่นถามว่า มุนีผู้ประเสริฐ ผู้มีปัญญามาก การออกจากเรือนแล้วบรรเทา กามทั้งหลาย พึงท่องเที่ยวไปในโลกโดยชอบอย่างไร

พระบรมศาสดาได้ทรงวิไลสนาปัญหา เป็นการแสดง ธรรมให้กับภิกษุสงฆ์ และเหล่าทวยเทพทั้งหมดได้ฟัง ซึ่งมีความละเอียดสุขุมลุ่มลึกไปตามลำดับ ในขณะที่พระองค์กำลัง แสดงธรรมนั้น เทพนาริท่านนี้ ได้เป็นเทวดาในราวป่าใหญ่ เมื่อพวกเทวดาชั้นผู้ใหญ่พากันมา จนไม่มีที่ว่างในชมพูทวีป นางต้องถอยร่นจากชมพูทวีปไปถึงดัมพปณณิทวีป ไปยืนอยู่ริมฝั่งทะเล แม้กระนั้นเทพผู้มีศักดิ์ใหญ่ก็ยังทยอยตามกันมา อีกมากมาย ทำให้นางต้องค่อยๆ ถอยร่นลงไปแช่อยู่ในทะเลลึก ถึงคอ แต่ถึงกระนั้นนางได้ตั้งใจยืนฟังธรรมด้วยความเลื่อมใส ยิ่งนัก

ภิกษุหนุ่มถามว่า “ในเมื่อท่านยืนอยู่ไกลถึงเพียงนั้น จะ

เสียงสาธุการของเทวดา

๕๒๔

เห็นพระพักตร์หรือได้ยินพระสุรเสียงของพระพุทธรองค์ได้อย่างไร” เทพธิดาตอบว่า “โอ พระพุทธรเจ้า มีอานุภาพไม่มีประมาณ วันที่พระพุทธรองค์แสดงธรรมนั้น เสมือนทรงเทศนาให้ดิฉันฟัง เพียงผู้เดียว ถึงแม้อยู่ไกลเพียงใดก็เหมือนอยู่ใกล้” พระภิกษุหนุ่มถามต่อว่า “เขาเล่ามาว่า วันนั้นมีเทวดาแสนโกฏิสำเร็จเป็นพระอรหันต์ แล้วท่านละตอนนั้นสำเร็จด้วยหรือไม่” นางตอบว่าได้บรรลุโสดาปัตติผล

ภิกษุหนุ่มต้องการเห็นตัวตนของเทพธิดา เพราะได้ยินแต่เสียงเท่านั้นจึงกล่าวว่า “ดูก่อนแม่เทพธิดา ท่านจะแสดงกายให้อาตมาเห็นได้ไหม” เทพธิดาบอกว่า “จะแสดงให้เห็นก็ได้ แต่ไม่ควร ดิฉันจะแสดงให้เห็นแค่ข้อนิ้วมือ” จากนั้นนางได้สอดนิ้วมือเข้ามาในถ้ำ นิ้วมือนั้นเป็นเหมือนยามที่พระจันทร์พระอาทิตย์ขึ้นเป็นพันๆ ดวง ทำให้ภิกษุหนุ่มเกิดความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก เทพธิดาได้กล่าวแนะนำภิกษุหนุ่มว่า “ขอท่านอย่าประมาท ให้เร่งรีบทำความเพียรเถิด และจงยินดีในการประพฤติพรหมจรรย์ในอริยวินัยนี้” จากนั้นนางได้นมัสการลา และแสงสว่างก็อันตรธานหายไปนับแต่ครั้งนั้นเอง

นี่เป็นเรื่องราวของเทวดาที่มาปรากฏกาย และเตือนสติให้พระภิกษุไม่ประมาทในการบำเพ็ญเพียรภาวนา เทวดาที่เป็น

เสียงสาธุการของเทวดา

๕๒๕

พระอริยบุคคลในสวรรค์มีมากมาย ท่านเหล่านั้นแม้จะเสวยสุข
อยู่ในภพอันเป็นทิพย์ก็ตาม แต่ก็เป็นผู้อยู่ด้วยความไม่ประมาท
จิตใจมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน พวกเราก็เช่นเดียวกัน
อย่าให้ความประมาทมาเป็นมลทินใจ ทำให้เกียจคร้านในการ
ประพฤติปฏิบัติธรรม ผัดวันประกันพรุ่ง วันเวลาที่ผ่านไปอย่า
ปล่อยยให้ผ่านไปเปล่า ต้องผ่านไปพร้อมกับให้ได้บุญบารมีที่
เพิ่มพูนขึ้น อีกทั้งกาย วาจา ใจก็สะอาดบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น ให้แก่
บุญแก่บารมี มีพระรัตนตรัยภายในเป็นสรณะกันทุกคน

